

bedst; men jeg synes heller ikke, at den Sammenligning er træffende her, da det netop her er et Sæt af Statsembedsmænd, som gennem andre Statsembedsmænd udfører Arbejdet. Jeg synes, at hvis Landbruget selv tog Sagen i sin Haand, kunde Sammenligningen gælde med Husmoder og Husfader, men ikke paa den anden Maade.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgkreds): Det var ikke min Mening, at jeg vilde have haft Ordet under denne Sags Behandling. Der er imidlertid fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) fremkommet stærke Udtalelser og Bestyldninger mod de danske Landmænd, Kreaturhandlere og Dyrlæger, ved hans Omtale af Vædringsforlaget under Nr. 5 uden for Udvalgets Viste, som jeg maa svare noget paa. Da jeg nu imidlertid en Gang har faaet Ordet, maa jeg samtidig tillade mig at henvende nogle Ord ogsaa til den højtærede Indenrigsminister og til det ærede Udvalg samt til et enkelt æret Medlem, som har talt om den nævnte Sag, ligesom jeg ogsaa vil med nogle Ord omtale Søbjerg—Barkston-Routen. Jeg maa påskønne, at den højtærede Indenrigsminister har behandlet den førstnævnte Sag med saa stor Smødelommenhed, som han i Virkeligheden har gjort, idet han er gaaet ind paa at tage imod en Bevilling af 100,000 Kr. til Fremme af dansk Kreaturforsikring mod Tab paa Grund af Mund- og Klovshygge eller Miltbrand i fremmede Karantæneanstalter, ligesom ogsaa at dette Forslag har vundet Tilslutning fra hele Finansudvalgets Side. Naar der nu fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds siges, at det ikke foreligger nogen Oplysning, saaledes at det kan ses, at der er Trang til at foretage noget paa dette Omraade for Djeblikket, saa tør jeg selvfølgelig ikke sige over for det ærede Medlem — ja det er virkelig det ærede Medlems Udtalelse, saa han behøver ikke at ryste paa Hovedet, det er ordret hans Udtalelse, jeg citerede, og det skal jeg gøre fremdeles — at det ærede Medlem ikke har noget Kendskab til dette Forhold, thi det vilde jo være stødende over for det ærede Medlem, og jeg har ikke til Hensigt at ville støde ham, men Forholdene ere for Djeblikket virkelig saaledes, at naar en eller anden, enten det nu er en Kreaturrejer eller en Kreaturhandler, affender og assurerer Kreaturer, og der saa indtræffer det Tilfælde, at der bliver Mund- eller Klovshygge i en Karantæneanstalt, faar han ikke Beløbet fuldt udbetalt, det vil sige, ikke den Værdi, Dyret har, og som det er assureret for, men

han maa altid lide et meget betydeligt Tab, og der er mange, som ikke kunne taale dette. Da jaaledes det Tilfælde desværre indtraadte i Hamborg, at flere Kreaturer bleve slaaede ned, var der nogle af dem, der havde affendt Kreaturer, som ikke kunde taale dette Tab. Dette gjaldt ikke alene Affendere af store Kreaturbesætninger, men ogsaa Affendere af smaa Besætninger. De henvendte sig da til dem, der havde solgt dem Kreaturerne, for muligvis at faa dem til at deltage noget i Tabet, hvilket disse jo ikke gerne vilde undslaa sig for, da Affenderne jo kunde fremvise Regninger, der godtgjorde, at uagtet Kreaturerne vare assurerede, var det et meget betydeligt Tab, de led. Dette havde til Følge, at saavel store som smaa Landbrugere slog sig sammen i en Enighed, som man vist skal lede efter Mage til, for om muligt at faa oprettet her i Landet et Assuranceelskab. Ved Oprettelsen af en saadan Assuranceforening er det jo imidlertid muligt, at der kan tages fejl i Begyndelsen, og man saa derfor, at man ikke ved egen Hjælp kunde oprette en saadan Forening. Det blev saa overdraget Ejerne af store Kreaturbesætninger som dem, der bedst kunde føre Sagen igennem, at tage Sagen i deres Haand, men med Tilslutning fra Ejerne af mindre Besætninger. De henvendte sig saa til den højtærede Indenrigsminister for om muligt at opnaa Statens Garanti for et saadant Assuranceelskab; selvfølgelig skulde de, der vilde assurere, betale en Præmie. Ansøgningen blev afflaaet af den højtærede Indenrigsminister, hvilket jeg saa godt kan forstaa; den højtærede Minister kunde ikke indlade sig paa et ubegrænset Tilskud. Men saa blev Sagen taget op paa en anden Maade, som motiveret i det Vilag, der følger med Forslaget, saaledes at der skulde ydes et Tilskud af Statskassen een Gang for alle til Oprettelse af en saadan Forening, et Tilskud, som nu Finansudvalget og den højtærede Minister ere blevne enige om at sætte til 100,000 Kr. Nu siger da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds: „Et af to maa være Tilfældet; enten maa det være en gensidig Forsikring eller en Forsikring, som er en Forretning“. Maa jeg dertil sige over for det ærede Medlem, at det er ingen af Delene, det er hverken en Forretning eller en gensidig Forsikring i almindeligt Forstand. Ved gensidig Forsikring forstaaer jeg nemlig, at naar Præmierne ikke kunne slaa til, og der ikke er Penge nok i Kassen, paalignes der dem, der have assureret, det manglende Beløb. Og det er heller ikke nogen Forretning, thi de Mænd, som agte at oprette denne For-